

841

Jan Drzeżdżon

Przëszele
do mie

Jan Drzeżdżon

Przëszlë do mie

ISBN 83-902904-2-1

Seria: Poezja Kaszub

Wybór i układ wierszy: Wojciech Kiedrowski

Projekt okładki: Barbara Pisarek

Weryfikacja pisowni kaszubskiej: Eugeniusz Pryczkowski

© by Adam Drzeżdżon, 1994

Wydawca: OFICYNA CZEC

80-516 Gdańsk, ul. Ćwiklińskiej 13

tel. 43-51-80

Nakład: 700+100 egz.

Skład: Eugeniusz Pryczkowski

Opracowanie graficzne i łamanie: Stanisław Geppert

Druk i oprawa: Drukarnia MISIURO

Gdańsk-Brzeźno, ul. Krasickiego 9

tel/fax 56-76-95

Jan Drzeżdżon

Przëszië do mie

Gduńsk 1995

OFICINA CZEC

Komp.

821.162.1-1

l. kasubka

821.162.19:398(438)

25580

liter. kasub.

Dzëwô jachta

Mërgają zajca szpérë
Tatkù
Mërgają zajca szpérë
Nënkò
Mërgają zajca szpérë
Pò lëdzënie, pò sycënie
Pò psym drim
A pò tobace
Sąsadze dopólnia szlë w las
Na chwilkã, na chwilkã
Na chwilkã
Malinkã
Wez niemë ten wiôldzi kamién
Pòd pazëchã
A tej na jachtã
A tej z sąsadama
Wzdłuż chëczë
W niedzielã dopólnia
Z psama
Z mącznym miechã
Z wilkama w krzizu
A w taszë.

Jakùz të mëslisz tatkù

Grzëmielë lëdzcze czasë
Tam dze stegnë bëlë wëdeptóné
Ni ma terô zódny winë
Mòże bëla czedës, mòże bëla.
Ptôszì so rozpòwiôdają
Dze to je nen rôj
Lëdze le so pòdsmiëwają
A chùtkò kùpiają gromnice
Jak to bëlo przòdë lat
Më nie wiémë
Jak to mdze pò nas
Më nie wiémë
To je pòdze tatkù
Jidzema dodóm
Tam są gromnice żòlté
Z malinczima ptôchama
Òne wnet pòleczą
Z ksążęcã w dzobie
Abò ze slunuszkã
Jakùz të mëslisz tatkù?

Chcema jidz do Stazje

Krzikanié, lôtanié
Niech mie dô pòkù
Przèszlë strôszcë z knérama wëmalowónyma
Czidają jabka a krëszczzi
Bãbnocą do òkna a dwiérzi
Je tam chto?
Tam są baro stôri lëdze
Z córką w winôszkù zelonym
Je tam chto?
Tam je tobacznik z tobacznikã
Co zażiwają wiedno
Le w nã knérã
Strôszczzi sedzą kòl stolë
Z tima lëdzama
Z batugów pãcają
Na bazunach grają
Lãpa sã pòli na kòminkù
Żòltô
Òczë są téż żòlté
Chcema jidz do Stazje
Z nym bòcónã
Chcema jidz do Tónë
Z tobaką
Wszëtkò bądze baro dobrze
Chcema jidz do Stazje

Ò tim a nym

Sklëniany swiat ni mô dzecy
Tam sã czasã trafi brzëdól
Wszëtkò mô zapiãté na żelôzné klamrë
Òbsëpóny zlotima jãzëkama
Wëstrojony w dlugã mùcã
Nasz swiat spi pòmalinkù
A wrzosë rosã jak najãté
A jezora sã zablëszczają
Wszëtcë mëszałã, że to je gwiózdzka
A òni przëszlë zôs do mie
W skòrzniach òd rosë
I z brodama biôlîma
Grzechòtci jima dac
Z dlugã biôlã szlëfã
Za zajcama jich wëpùscëc
Slòdë, òpòslòdë
Òni ju nie mdã grzëszëlë wicy
Le tej krëszczy òbtrzisc nôprzód
A tej za zajcama le fijac
Òni le kam w gròsc
To je wiedno tacji szpëtòczel
Stòrã bialkã w rzëce ùczã plëwac
Mlòdë dzëwczã jedze na wińcu
Czemù to je tacji wiòldzi tòczel
Tatk z nënkã szlë dodóm

Czemù to je taczi wiôldzi tóczel
Ze swiniama, z próscama
Ala szlachòwie
Cëż wa lédze gôdôta?

Dzôd i baba

Biôj le biôj tã strëchù
Z twòją wiôlgą knerà
Nënka wiedno gôdô
Tã môsz czas dzëwùlkò
Przëjedze pón w karéce
Do mie, do mie, do mie
Przëjedze pón w karéce
Do mie, do mie, do mie
Cëgónka mie wróżeła
Że jô mdã wiôlgą panią
Że jô mdã wiôlgą panią
Ta Cëgónka mie wróżeła
Dzys przëszed dzôd do mie i rzek
Tã jes baba, tã jes baba
A jô mù na to rzekła
Tã jes dzôd, tã jes dzôd

Biólé skarnie mòdré òczë

Biólé skarnie mòdré òczë
A na zymkù kwiatë
Mdzesz mia dzéwczã wiedzno w żęcym
Dobré slowò mądré bëcé

Ò pòrénk wãbòruszk mléka
A na wieczór rózańc
Chlopóm pòdòsz taskã kawë
Òni tobie dadzą plac na lawie

A jak sã wëroją pszczolë
Z twòji cepli plecónczy
Przińdą lédze na wieselé
Z wincama a kwiatama

Mdzesz pò lese so chòdzëla
Jak ta pani jesén abò zëma
Przëòbleczesz rozmajité sëknie
Co tak szëmią a kruzlëją

Mdzesz ten swiat znaczëla rozkòszą
Rozmajitim a wszelejaczim szpéglowanim
Sadniesz so kòl nas doma
Tam prawie na westrzódk na lawie

Mdzemë so rzeszalë szlëfë
Rózewé, mòdré a zeloné
Mdzemë ce spiéwalë piesnie
Te z rózańca a te majewé

Rôz të przëprowadzysz Janka
Za môlą jegò rączkã
A òn so sadnie zarô kòl ce
A mdzeta nóm spiéwa piesnie

Ò mòdrëch jezorach, zelonëch lasach
Ò rose co le blós reno žëje
Ò piãknym lese majewim
Z kwiatama a zelonã trôwą.

Mòje zloté dzéwczã

Razã ze sniegã spadla twòja rãka z chòinczi
Razã ze sniegã
Sklëniané ji pólce sã swiécëlë z dôleka
Tak jakbë to bëlë òczë
Swiat je sklëniany
Le òczë żëwé twòje sã jak żëwé gwiôzdë
Jò nie widzòl taczich òczu nigdë
Wiész të co òne znaczą?
Przińdzenié - rozéńdzenié
Skąd?
Dokądka?
Tegò më jesz nie wiémë
Twòje rãce sã kòl mie
Òne mą tam wiedno
Twòje òczë sã na niebie - naszym
Òne mą tam wiedno
Tam w nòrtkù nieba
Sadniemë so do wieczërë - wieczny
A nasz switk zapòlony nad naszyma
Dwiema głowama
Mdze prowadzył zablãdzonech bezpieczną drogã
W tim malińczim nòrtkù
Mdze nasz swiat
Z dôleka òd grzéchù i niesprawiedlëwòscë
W tim naszym swiece zakwitną kwiatë

Zymkòwé
Napadò nóm deszcz ze strzébra
I nie mdze nigdë smùtkù
A jak mdą nas chcelë zapchnąc
Tej pùdzemë w drëdзи nòrtk nieba
Ze stolama, lawama a ze switkã
Mòże tak mdzemë krą żëlë pò calim niebie
Piechti. Razã.
Całą wiecznosc, z jak nôwikszym pòszanowanim
Czasã më sã zjawimë na zemi
Dòwno ju pùsti
Më tam dlugò nie mdzemë
Më mómë swòje niebò
Wieczné
Z malińczim switkã na westrzódkù
Tam nas nicht nie źdze
To dobrze
A jak sã òtemkną wrota rajù
Szerok, jak to le blós mòżlëwé
A wińdze dwòje lëdzy
Żebë nas zaprosëc
Wińdzemë tam baro letkò
W te wińce a smienié
A tej sã za nama zatrzasną wrota
Naszégò rajù
Tam më òstóniemë na wiedno
Të mdzesz przãdla zlotą nitkã

Naszã

A jô windã so do lasu

Z seczera na pùklu

Żebë ce rozgrzôc nodzi

Mòje zloté dzéwczã.

Naszi doma

Naszi doma
Wiedno le zdrzą na swiat
Wiedno sã pòspiéwają
Dze je. Dze je.
Żęcé
Naszi doma mają wid
A zédżer
A panewkã
Ala weter jész nié rôż
Zabilë swiniã
Szlë z dëgówkama
Smielë sã
Witro bądze jinaczi - gôdają
Smielë sã
Glosno
Do se
Do se
Kwiatë w ògrodze
W rãce
Môże jo
Z kwiatama je wieselni
Naszi doma mają tòflòk
W kwiatë
A swiniã zabità
Wilëjã swiãt

Pieką kùcha
A sztelëją sznaps
Do jedzeniô a do picô
Naszi doma
Ti mają wszelejaczé grzészi
Pewno jo
To sã nie gôdô
Mdze spòwiôdanié, tuńcowanié i rozgrzészanié
Naszi doma wiele wiedzą
Ò Trudze
Ò Marce
Ò Klarze
Czemù nié
Òni wiedzą kòmù mùnia spùchła
A kògò bąk kąsyl
Wiedzą jak ten swiat je ùrządzony
Òni to wszëtkò wiedzą
Më tam czasã jidzemë piechti
W niedzielã
Ò pòrénk
Żebë tak so pògadac
Ò tim a nym
Ò tim a nym

Ksawer z Aną

Rôz Ksawer chòdzyl do Anë na wrij
Ana wiedno żda, a żda.
I przez òkno wëzëra niébòròk
A nënkã a tatka mòlestowa
Jò bë rôd tegò Ksawra chca
Òn mô taką wësoką krògã kòl szëji
Òn je robòcy, a taczi mòwny
Òn mie je nënkò taczi dobri
A tak mie fejn kùszkò wiedno wieczór
Żebë wa widza
Tatk so z Ksawrã wëpilë
Nënka pòstawila kùcha
A Ana sedzy czerwionò jak gùla
A tatk do Anë
Në terò gadòjże co!
Jo jak òn je tu tak krótkò

Chca të mie - pitò Ksawer czerwiony
Jo Ksawerkù blòs ce jò chcã

Tatk na to so jesz wëpil
Nënka w kùchni gòspòdarzëla
A Ksawer z Aną bëlë pò slowie.

Ò szëmlu, ò Trudze a ò swiãtim Michale

Dwa biólé zôgle rôz na mòrzu
Zablądzëlë
Nasza chëcz, nasza chëcz, nasza chëcz.
Dwa strzébrzné kôłpie rôz na jezorze
Zablądzëlë
Nasza chëcz, nasza chëcz, nasza chëcz.
Wiôlgô piana z kònia lecy
Z szëmla
Stôrô bialka, mlodé dzëwczã, strëch.
Czerwioné wino kapie na biôli tóflók
Kòl Trudë
Dzesz wa jesta, cëż wa robita, lëdze.
Nasz wiôldzi krutop je pãkli na pól
Z zelonym
Môta wa czas, môta wa czas dzysô.
Swiãti Michôl chòdzy na òrónym
A pò lëdzënie
Przińdze do nas, przińdze do nas, ten swiãti
Tatk miôl fòsa ùrzeszoné sztram
Kòl kùma
Dze to lazy nen szczirz, lazy a lazy.
Dwa mësżóczi dzërzgną pòd Bùkòwą Górã
Z wińcama

A zeloné, biôlé, a mòdré, wszelejaczé.
Stôrô krëszka wiedno rodzy a rodzy
Jo, jo
A më trzãsemë, trzãsemë, trzãsemë.
Stôri Blaszk bél kùlawi na nogã
Wejle
A terô òn je ju ùmarli, jo, jo.
Mie to je ju wszëtškò równo na swiece
Móna
Przińdze drëdži, przińdze trzëcy, przińdze czwiôrti.
Zdrzë tam z lasa jidã mùzykańcë
Ho, ho
Tu mdze tuńcowanié a tuńcowanié.
Jô jem téż zaproszony na witro
Do Trudë
Kùpiã szlëfã, kùpiã szukòlòdã, kùpiã nowi kléd.

Ò tim: jak to rôz bëło z nama w maju

Nôtëra sã zôs przezeblôka
A sã za niczim nie czerowa
Czë Tóna je ùmarli czë nie
Czë Marika mô nowé nogawicë czë nie

Le na zelono, na zelono
Czë to smâtôrz
Czë wieskô ląka
To je ji wszëtkò równo

Bez nas to téż tak mdze zelono
A biôło
A mòdro
A kamiénie skrëté w kwiatach mdą spalë.

Co to znaczy bez nas?
Ani Tóna nie mdze
Ani Mariczka
Wszëtcë pùdą dodóm

Pùsto jak baro pùsto
A wszãdze tak zelono
Jakbë sã jeden pòwiésyl.

W noc swiãtégò Jana

Sóm kwiôtk na drodze
A smienié, a krzikanié
Wladi ze Stazją jidą òpòslôdë
Môrcën z Klarą są pògòrzony

A niech mie dô pòkù
Sóm òdżin nad jezoraã
Ne dzeùsë smarëją jak szatanë
Prosto w sycenã

Klara ju mô czitle w lëfce
Mónika rëczy
Ny lapsowie są czësto weld
Òni mòcna na nie pierzą

Marika z bùksama w gróscy
Dżã w las
Cëż to je na swiece?
To je noc swiãtégò Jana

Stôri òdcygnãlë òkna
A te gardinë
To na flama bije na nich czerwiono
Gòrzi jak w piekle

Brzóczy jidą pòmalinkù do tuńca
Kamienie są gòrące
Swiat je dzys òszòlali
A niech sã dzeje co chce

Stôré dzeje

We wiôldzim stôrim lese, roslë rôżewé môlé kwiatë
Më tam rôz bëlë w tim lese
Jak ny lëdze nas mielë òbezdróné
Nicht nie rzek żebë më szlë nazôd
Przińdze czas bądze rada
Przëszlë òszukańcë z wiôldżima torbama
I gôdalë, że to je ju wszëtkò fardich
Na gòscënã przïndz, më letkò mòżemë
A tej drawi dodóm
Më sã tak czasã mëslimë ò tim stôrim Janie
Co mô lësy lep a mlodã bialkã
Jak takô niekara zdrzi na lëdzy!
Stôri lëdze môlé dzecë
Prôwdzëwé grzëbë rosçã czasã krótkò drodżi
Nasz wùja nóm to gôdôl w jesén
Tóna tej prawie jachôl karéta
Rozëmku pòj dodómku
Tej przëszlë ny lapsë z szôtorama
Biôj le nënkò do nich - biôj
Jesta wa òglëpiali
Dwaji le są dwaji
Òni nóm zdżinãlë w tim wiôldzim lese
Nicht sã ò nich nie pitôl
Wszëtcë bëlë doma
Stôré dzeje

Zapadli zómk

W nocë wiszenci téz są biólé
Rozpòwiòdalë so dzéwczãta nad jezorã
Pòtemù jich rãce spòdalë prosto w ògród
A wlosama wiater szëmiòl przez całã noc
Reno pò jezorze plëwałë kwiatë biólé
A lëdze gòdalë że to są ptòshi nieznóné
Mòże kòłpie, a mòże dzëwé kaczczi
Dòka bëła na jezorze w ten czas
Jeden rëbòk zlowil prawie zlotã ribkã
A òna mù sã w rãkach mërga
Jak pajiczëna z przãdzë zloti.
Mòsz të ribkò zómk tu w wòdze?!
Mòsz të zaklãté w kam winòszczy?!
Dzéwczãta szlë za nima, darmò
Terò biólé wisznie są òpadlé
A tatk zdrzi na jich czerwioné jagòdë
Òn nie widzy waszëch biòlëch rãk dzéwczãta
Chòc czasã spadnie na nich czerwionò kropla krwi
Z tëch pësznëch, miodnëch wiszenków.
A tej jak wieczór nadińdze nad jezorã
Zómk sã zapòdò glãbòk, glãbòk
Razã z wiszenkama
I stòrim tatkã w ògrodze.

Taczé wszelejaczé

Le pòmalëczkù
To sã dô
Zmiartëch do slôdë
A sëtëch do górë
Ale jima sã ùda
Le jesz wid
A tej klonicã
Naszi dobãdã
Wszëtkò dobrze
A tej sã zacznie remór
Gadzëno jedna
Huleszpégel przegrzeszony
Klatik namikli
A wszëtkò bãdze sztël, a slëcha
Në tej biôj a gadôj
Sedzy w szpini
Pije mlékò
Grzeszi
Zaniesë naszim doma kòlôcza
A swini ùchò
Le sygają
Bez rozëmù
Kramólcama
To mdze wszëtkò rzeklé
Smierc przinãdze bëlë dnia
Z zabôwkama pòd pazëchã
Z zabôwkama pòd pazëchã

Z krëszkama w taszë
Ze lzama w òczach
Co to mdze z nama wërôbia
Szmítne ò zemiã
A Tóna so zarëczy w niebòglosë
Mdze wszãdze rozpòwiôda
A Klara le krzicze z bòlescë
Dzura w niebie je zaszëtô
Gôdają
A sã jiscą
Plot sã rozwólô
Nënka szla szpacérã w las
Tatk szed zajce strzelac
A Tóna mô ju bùksë zapiãté
To le tak drëzi
Mëdzi grëzą
Bùlwë rosą
A lëdze grzeszą
Le to lôtô
Tak to wejle je
Wiész jak je
A nie wiész jak mdze.

Stôré kùrpë

Zark zabiti gòdzama
Stoji kòl mie doma
Co jò móm z nim robic
Òn stoi
Mùszã gò òbchadac
Wieczór òn je czòrny
Rãka z niegò wëlòzò
Sama
Chwôtò mie za nodzi
A Marija Józef
Chwôtò
Gòdze szëmiã, szëmiã, szëmiã,
Zdrzã na stôré kùrpë pòd lawã
Pòlnié
Wieczera
Jak to sã minie
Zòs ne kùrpë
Zark jezdzy pò swiece
Mój zark
Czemù?
Zdrzã na stôré kùrpë
Zaflëkòwóné.
Jak to je straszno na swiece,
Strach
Strach.

Wieczór

Zabłądzony wieczórk
W tim cěchim malinowim lese
Zagról na òrganach zlotěch
I smiòl sã smiòl do swòjěch lědzy
Rozmislò so wieczórk nad wòdã
Razã z dzëwima gãsama
I w remionach swòjěch gòrãcěch
Trzimò malinkã zlotã ribkã
Z dówien dówna lědze so rozpòwiòdalë
Ze wieczórk przëniese jima szczescé
W kòlibkach sã dzecë smialë
Ti co malo, malo widzelë
Ò pòrénòszk mają ju ò ce zabëté
Wieczórkù z dòkã zaklãtã
Twòje biòlé remiona i czerwioné skarnie
Sã zabëté dówno
Jezora sã zòs szpéglëją bez ce
Bez twòjégò letëchnégò wiaterkù
Òni ce ju nie brëkùją
Të ju pewno do nich nie przinãdziesz
Të niós wësok nad jezorã królewnã w rãkach
Òna sã tak do ce smia
Jaz ji wińc zelony spòd nóm do nóg
A sëknia ùmòczëla sã w jezorze
Na stole le òstòl zbón zëmny, glëniany

Nënka z tatkã pilë prawie kawã
Jak tã so jachôl karétã
Zaprzëglë w rozmajité ptôsz
Më so pòtemù rozpòwiôdalë
Jak tã tu bél w nen czas
Nasz zmëszlony wieczórku

Sklëniané pôcorë

Bimbloce krëszka na wietwie
Stoji smierc ò przëpôlniu
Przińdze stateczny czlowiek dodóm
Z wilkama ni ma co gadac

Zdżinie szãtopórka w niebie
Kòzdi mô slëpie òtemklé
Czemù wa wòzã nie jedzeta
Le zmiszlôta pòwiôstczi

Zdã zimë sã wiele razy rozesmiôc
Tak, że zãbë bãdã dalek widzec
Kòzdi mô gãbskò òtemklé
Tak jak bë to ju bëla wiczerza

Zdżinie stôri swiat kòl Tónë
Przińdze Marika na gòscënã ze szlëfã
Òni ji pòdadzã kawã
I stoliczk do sadnieniô

Czasã sã zajiscymë z Marikã
Czasã òna przëniese taskã mlëka
Wszëtkò dobrze, wszëtkò dobrze
Terô le blós do nieba

Z tima sklënianyma pôcorama
Bez nich ani rusz do nieba

Bimbloce krëszka na wietwie
Z samégò rena, z samégò wieczora
Bimbloce krëszka na wietwie

Mariczka

Zbiérómë kwiatë na wińc
W kòsziczi ùplotlé w lese
Pòj Marikò dodóm - gòdalë
W jesén
A tej z nyma malënama w rãkach
Më tak szlë przez wies spięcã
Marika òsta w lese
Z nyma malënama w kòszikù
Z ji wlosama wiater sã zabôwiól
A ji nodzi bëlë rzuconé wilkóm
Më so tak mëslimë ò Marice
Wieczór
Kòzdi miól kòszik a malënë
Ale ù ni to bëlë swiconé krople
A jakùz òna wilków nie widza
Kòzdi ji gòdól
Wiater weznie wlosë, òdżin òczë
A twòja czerwionô szlëfã?
Dze ta òstónie?
Marika sã przëzdrza na szlëfã
I rzekla
Òna bądze ze mnã
Më so mdzemë przëswiòdczalë

Ò tim lese i ò waji
I ò tim
Jak to wiele rosce w lese
Malën

Lëdze a kwiôtk

Biôli kwiôtk sã rozesmiôł glosno
W lese dăbòwim dalek, dalek,
Òd nas
Më przëszlë ce ùrwac
Biôli, biôli kwiôtkù malinczi
nie smiěj sã z nas
Kwiôtk so zarëczôł glosno
i rzek
Biôjtaże dodóm
Jô móm tu wieczór z dôką różewą
I jezoro na miã zdrzi żëczlëwie
Czasã sã przëzdrzã na biôłą drogã
I tak sã ceszã, że nìcht niã nie jidze
Czemù wa mie chceta ùrwac?
Zrobił jô wama co?
Widzysz kwiôtkù - rzeklë lëdze
Të sã bez nas òbëndzesz
Ale më bez ce nié
I tak ùrwalë kwiôtk ten z lãczy
Lëdze co ni mòglë bez niégò
Żëc

Pòsmùkniesz mie dzéwczã

Pòsmùkniesz mie dzéwczã chòc rôz
Tima wlosama biôlima jak smierc
Pùdzemë dodóm kòżdi w swòjã
Të pewno môsz swój dodóm

Stëdniã më wëkòpalë wiôlgã
Z dwùma ksãżëcama na dnie
Trzeba jã terô zarzucëc
Tã pòlómionã tãczã sklënianã

Zëmno ce pewno je w nodzi
Tak biôj przez las a przez jezora
Të zgùbila czerwionã szlëfã
W zómku co stoi na górze

Wiater smùcze nasze skarnie
Bez rozmëszleniô, bez òpamiãtaniô
Jedzemë terô na kòze, drawi
Tak jakbë na tôrg abò na wieselé

Kòza bleczy swinie kwiczã
Stôri lëdze mùszã ùmrzec
Wszëtkò tak jak namienioné
Bez wiôldzégò tòklu i szpëtòklu

A tej na nym jezorze zlotěchnym
Pòsmùkniesz mie dzéwczã chòc rôz
Tima biôlima wlosama jak smierc
Tak jakbë më bëlë dobri lédze

Dwa smãtcsi

Rôz dôwno na Bùkòwi Górze
Sedzelë dwa Smãtcsi
Na kamiéniu jeden na kamiéniu drëdži
Wkól kamieni žnije
Bëlë to blós wëblãkòwóné gnôtë
Biólé
Szlë lëdze Gluszewską drogã
Przez Bùkòwą Górã
I gòdalë
Tu nikògò ni ma
Tu nikògò ni ma

Przëszlë do mie

Przëszlë do mie rôz dwa biôlé kôlpie
Cëż wa pòwiéta drëszë dwa
Dóm wama dwie swiëce na drogã
Niech sã pôlã dlugò na ti drodze biôli.

Przëszlë do mie rôz dwa mòdrôczy z żëta
Dzesz wa bëla tak dlugò wa drëszë dwa
Dóm wama na drogã mòje nowé bôtë
Na tã dlugã biôlã drogã piôszczëstã

Przëszlë do mie rôz dwa jezora z gladã
Dzesz wa spa tak dlugò przëjôcele mòji
Dóm wama mòje òczë na samò glãbòczë dno
Żëbë wa mia co òd mie na pamiãtkã.

Przëszlë do mie rôz dwie gwiozdzë z nieba
Żëbë jô z nima szed w tã drogã wësokã
Wzãlë mie pòd pazëchã a tej më szlë
A wkól ledzë zwònilë, zwònilë zwònama.

SPIS RZECZI

Dzëwô jachta	5
Jakùz të mëslisz tatkù	6
Chcema jidz do Stazje	7
Ò tim a nym	8
Dzôd i baba	10
Biólé skarnie mòdré oczë	11
Mòje zloté dzëwczã	13
Naszi doma	16
Ksawer z Anã	18
Ò szëmlu, ò Trudze a ò swiãtim Michale	19
Ò tim jak to rôz bëło z nama w maju	21
W noc swiãtégò Jana	22
Stôré dzeje	24
Zapadli zómk	25
Taczé wszelejaczé	26
Stôré kùrpë	28
Wieczór	29
Sklëniané pôcorë	31
Mariczka	33
Lëdze a kwiôtk	35
Posmùkniesz mie dzëwczã	36
Dwa smãtchi	38
Przëszlë do mie	39

2,50

Zmarły w 1992 r., w pięćdziesiątym piątym roku życia Jan Drzeżdżon - jest przede wszystkim prozaikiem. Jego powieści: "Oczy diabła", "Twarz Boga", "Upiory", "Okrucieństwo czasu" czy "Karamoro" a także cykl młodzieżowej prozy z "Krainy Patalonków", obok dalszych, były wydawane w nakładach kilkudziesięcioletnich.

Już po śmierci ukazały się dalsze powieści: "Czerwony dwór", "Szary człowiek" czy "Twarz smętka".

Ostatnia powieść jest częścią jego twórczości w języku kaszubskim. Wcześniej napisał cykl opowiadań "Kòł Biélawe", z których ukazało się samodzielnie jedynie "Na niwach". W języku swego dzieciństwa zresztą zadebiutował w 1974 r., tomikiem poetyckim "Sklaniane pòcorë".

Obecny tomik obejmuje wszystkie wiersze Drzeżdżona opublikowane za życia.

ISBN 83-902904-2-1

Biblioteka Publiczna Gminy Wejherowo
im. Aleksandra Labudy w Gościnnie

10020486